

Tünelin Sonu Taş Duvar

- [Tutunduğum İlk Taş](#)

Tutunduğum İlk Taş

Kütüphaneye gitmek için üzerimi giydim. Ne çalışsam diye kitaplarıma bir göz atıp iki tanesini attım çantama. Anneme haber verdikten sonra hızlıca indim merdivenleri. Bizim apartmanın önüne geldiğinizde hep nerden geldiği anlaşılmayan kuş cıvıltıları karşılar sizi. O an hep gülümsetir beni. Çünkü etraftaki onca sese meydan okumuş ve neredeyse galip gelmeyi de başarmışlardır. Karşıya geçtim, sallana sallana yürümeye başladım. Şöyle bir etrafa baktım Mahzun'u görebilecek miyim diye. Göremedim. Bu sıralar etrafta pek gezinmiyor epey yaşlandı. Belki de o mahzun bakışları bundan dolayı.

Yol üstünde arkadaşım ile buluşup kütüphaneye doğru yol aldık. Her seferinde ne kadar uzak olduğundan yakınır yine de minibüse binmeye tenezzül etmeyiz. Kütüphaneye vardık varmasına ama girmemizle çıkmamız bir oldu. Çok kalabalıktı, tabi bunda öğlen gelmemizin etkisi oldukça büyüktü. Ne yapsak diye düşünürken arkadaşım "İllaki yer vardır tekrar bakalım, bir soralım." dedi. Ama ben o kasvetli ortama tekrar girmek istemediğimden eve gideceğimi söyledim. O kendine bir yer buldu ve ben aklıma takılan o bankı bulmaya tam o an karar verdim. Hava çok güzeldi ve parkta oturup soluklanabilirdim. Kulaklığımı takmayıp etrafı dinledim. İlkokuldan gelen çocuk sesleri, seçim arabaları, araba kornaları, kamyon damperleri, motor egzozları... Dinledim yalnızca. Bu sesler eşliğinde garip bir hisse kapıldım. Güzel havalar ve saatin önemsizleştiği anlar son kez yapıyormuşum hissini verir bana. Son kez görüyor, son kez dinliyormuşum gibi hissedirim. Tam öyle bir andı bu da. Düşündüm, neden son olsun ki. Belki de ilk defa olduğundandır. İlk defaymış gibi hissettiğimden ve bir daha hissedememekten korkmamdan. On dakika sonrasında yaşamıyor da olabilirim, on sene sonra benzer hisleri hissediyor da. Tüm bu düşüncelerden sıyrıldım. Ne hissediyorsam oydu. Ardını eşelemek o anı kaçırmaktı biraz da.

O bankı düşünmeye başladım. En son küçük bir çocukken gördüğümü hatırlıyorum. 10 sene önce yani. Evimize en yakın park bile uzaktı o zamanlar. O yüzden çok sık gitmiyorduk. Küçük kardeşim de arada baltalıyordu park planlarımızı. Benim için hep çok güzeldi o park. Devasa ağaçlar vardı, kocaman banklar, çok güzel iki salıncak, bir kaydırak ve tahterevallli. Bir de park kısmından ayrı bir aile çay bahçesi vardı. Misafir geldiğinde burada birlikte çay içmeden gitmezdi mesela. Orada yediğim dondurmanın tadı bile bir başkaydı. Her şey daha samimiydi sanki o zamanlar. Bahsettiğim o bank da o parktan bana kalan bir şey aslında. O günleri hatırlatacak bir şey istiyordum. Çünkü o eski parkın yerinde yeller esiyor artık. Hatta evimize çok daha yakın bir sürü park yapıldı etrafa. Renk renk oyuncaklarla dolu olan. Onun yerini tutamadı hiçbiri bende. Ne o çay bahçesi ne başka bir şey kaldı geriye. Muhtar amcanın köşedeki minik prefabrik ofisini bile kaldırdılar oradan. Muhtar amca bir daha öyle güzel bir yer bulamadı kendine. Sürekli başka bir yere taşınıyor. Şimdi mahallesini de aldılar ondan. Bilmem kaç parçaya bölmüşler, bazıları kendine bir pay almak için çaballıyor.

Parka yaklaşmıştım ve neredeyse emindim o bankı burada bulacağımdan. Eskiden bu şehrin bazı yerlerine yerleştirilen o bankların çoğu değişime yenik düşmüştü. Ama şehirde dokunulmayan nadir yerlerden biri buraydı. Hala geçmişten bir parçayı taşıyor olabilirdi yani.

Öyle de oldu. Parkta farklı şekillerde beş, altı farklı bank vardı. Ve benim ahşap görünümlü beton bankım da onlardan biriydi! Önce uzaktan bir baktım, oldukça eski görünüyordu. Üst kısmı sarı, ayakları kahverengi boyalı bu bankın eski renklerinden neredeyse eser yoktu şimdi. Beton yer yer dökülmüş demir iskeleti meydana çıkmıştı. Hiçbir şey zamana meydan okuyamıyordu. Hepimiz

onun hakimiyeti altında büyüyörüz, onun izin verdiği kadar büyüyüp yeri gelince küçölüp eziliyoruz. İki büküm kalsak da kimi zaman, doğrulmayı bildiğimizden hala yaşıyoruz. Yaşamı bizden almasın diye dualar ederek onu besleyip, uyandığımıza lanetler okuyarak dallarını kırıyoruz. İki uçta yaşayıp bir o tarafa bir bu tarafa eğiyoruz dallarını.

Bir gün geleceğim ve bu bank da burada olmayacak, bir gün gelecek ben burada olmayacağım. Sırtımdaki çantayı çıkarıp yanıma koydum. Oturdum etrafı izlemeye başladım. Elimde hafif bir kaşıntı hissettim, bir karınca geziniyordu. Eskiden bu bankları mesken tutan karıncalar hala vazgeçmemiştii ondan. Bir süre gezinmesine izin verdim. Hareketlerini izledim. Bir kaçış yolu bulmaya çalışır gibi sürekli yürüyordu. Elim oldukça yabancıydı onun için. Toprađa bıraktım onu, gitti.

Park okul yolu üzerinde olduğu için gelen giden çoktu. Boyu kadar çantasını peşinde sürükleyen çocuklar, çocuğunu parkta oynatan anneler, elinde bir poşet hızla bir yere yetişmeye çalışırcasına giden bir amca, tüm bunları izleyen teyzeler ve ben. Bir zaman tünelini andırdı bana tüm bu insanlar. Ve ben de bu tüneli tamamlıyordum burada varoluşumla. Bu tünelin neresinde bulunmuştum ve bulunacaktım? Parkta oynayan çocuklar benim yaşıma geldiğinde ben nerede ve nasıl biri olacak bu tünelin neresinde var olacaktım? Hem ürperdim hem de küçük bir heyecan yayıldı içime. Yarın yaşamıyor da olabilirim, on sene sonra bugünü hatırlıyor da.

Sanki etraftaki her şeye ağaç ve kuşlardan bir duvar örölmüştü. Parkın dışını görme imkanı vermiyordu bu duvar. Caddeden hızla geçen kamyonun damperinin çıkardığı yüksek ses çekti çıkardı beni hayalimdeki tünelden. Şimdide olduğumu vurdu yüzüme. Hayalimde bana tünel olan bu parktan çıktığımda zamanın tekrar akmaya başlayacağını ve kilitli olduğum odayı hatırlattı. Taşlarla örölmüş ve yalnızca bir penceresi olan o karanlık esareti. Girince ben onun içindeydim çıktığımı sandığımda o benim içimde. Artık bir yolunu bulmalıyım diye iç geçirdim. Çıkıntılı, şekilsiz taşlardan örölmüş bu odanın duvarına tırmanabilirdim. Pencereye ulaşıp kaçardım sonra da. Aklımı kurcalayan bu fikri ben ortaya çıkardıkça korkum tekrar gömüyordu derinlere. Ya sana basamak olacağını sandığın o taşlar kırılıp düşer kafanı yararsa diye.